

Dues-centes(ALDC, VIII, 1969. *Dos-centes/Dues-centes*)

El llat. DUCENTOS és l'origen del cat. *dos-centes*, “dues vegades cent” (*DIEC*), que, d'acord amb l'ètim, havia donat en cat. ant. *doents* (< **dozents*), però que fou refet en *dos-centes*, que no es pot interpretar com a resultat d'una consciència de compost car el mall. hauria pronunciat **dotsents* (com *dot sastres* ‘dos sastres’), sense oblidar que aquesta assimilació mall. és força tardana. A partir almenys del s. XVII, assistim a un femení del primer element, *dues-centes*, del cat. central, de l'alg. i part del ross. (var. *dugues-centes*, amb inserció d'una -g- antihiàtica, com en el numeral simple *dugues*). L'altra part del ross. coneix la forma invariable dels elements, *dos-centes*, probablement pel contacte amb el fr. *deux-cents* –cosa que no passa en

les respostes de 147 i 178, que obeeixen a una igualació interna del *m.* amb el *f.*-, mentre que han apostat pel femení només del segon component, *dos-centes*, la resta del domini peninsular (amb una clapa del cat. central) i el bal., amb var. com *do[θ]entes* 108, 132, 134, 139, *dos[θ]entes* 138, amb interdentalització de *c*', i *doscientas* 100, d'encuny cast.-arag.

Com altres vegades, l'arcaïcitat uneix *grosso modo* cat. occ. i bal. (cf. Veny, 1958-1960).

Cal comparar aquest mapa i comentari amb els mapes 1156 (*Cent*) i 1213 (*Dues*).

Són mots normatius *dos-centes*, *dues-centes*, des del *DG*₁, 1932.

